

Nicky

Pellegrino

DROMEN
VAN ITALIË

Een heerlijk zomerboek
voor alle fans van Lucinda Riley

ROMAN

Nicky Pellegrino

Dromen van Italië

De Fontein

Montenello

Elke ochtend liep Salvio Valentini dezelfde route, zigzaggend over steile trappen en langs huizen met gesloten luiken en een verbleekt TE KOOP- of TE HUUR-bord, en hij bleef pas staan als hij de kleine piazza hoog in het stadje bereikte. Daar zei hij zijn eerste *'Buongiorno'* van de ochtend tegen Francesco Rossi, de oude man die elke dag bij de fontein die al heel lang droogstond probeerde zijn weinige gerimpelde appels te verkopen.

Salvio kocht altijd een appel en terwijl hij in het zachte, zoete vruchtvlees beet, draaide hij zich om en liep de laatste meters over de piazza naar het gemeentehuis, waar hij aan zijn bureau zou gaan zitten en werken tot het tijd was om te lunchen.

Hij hield van dit vervallen middeleeuwse stadje met de smalle straten, de frisse berglucht en het fraaie uitzicht over het dal. Toen hij zich verkiesbaar stelde als burgemeester van Montenello had hij beloofd het stadje in zijn oude glorie te herstellen. Hij zou ervoor zorgen dat de leegstaande panden geen ruïnes werden en zijn best doen om te voorkomen dat dit het zoveelste Italiaanse spookstadje werd. Salvio meende elk woord, maar zes maanden later had hij nog steeds geen idee hoe hij dat moest doen. In die periode waren zelfs nog meer inwoners overleden of hadden het stadje de rug toegekeerd.

Montenello lag op een berghelling en zag er vanuit de verte indrukwekkend uit. Passanten stopten vaak om foto's te maken,

maar slechts weinigen namen de moeite de toegangsweg in te rijden om het stadje te bezoeken, en de mensen die dat wel deden bleven nooit lang. Het stadje bezat niets van de dingen waar toeristen naar op zoek waren. Het lag niet aan zee en had geen chique winkels, leuke bars of belangrijke historische monumenten; het was gewoon een bergstadje. Toch was Montenello prachtig en Salvio vond het vreselijk het te zien wegwijnen. Hij zóú het redden, maar daarvoor moest hij nog wel een slim idee bedenken.

Eerst dacht hij dat het het beste was om iedereen die was vertrokken op te sporen. Urenlang spitte hij stoffige dossiers door en op die manier vond hij de namen van eigenaren van verschillende verlaten panden. Daarna spitte hij nog dieper om te achterhalen waar deze mensen naartoe waren gegaan. Velen waren naar steden vertrokken, vooral naar Rome of Milaan, en anderen waren geëmigreerd naar een ander land. Iedereen was weggelokt toen het leven zwaar was, dromend van een beter leven.

Salvio stuurde hun brieven en mailtjes om hen te verleiden terug te keren. Hij stelde deze brieven zorgvuldig en hoopvol op. *Jullie hebben nog altijd een huis in Montenello en als jullie terugkomen zullen we jullie met open armen ontvangen*, schreef hij. Hij herinnerde hen aan het trage levensritme, de frisse wind en de felle zon, het eten, de wijn, de tradities – aan alles wat dit deel van Italië het de moeite waard maakte om naar terug te keren. *Onze kwaliteit van leven is onovertroffen*, beloofde hij.

Sommigen namen niet eens de moeite te reageren. Als ze wel schreven, was dat om te zeggen dat ze geen belangstelling hadden, klaar waren met Montenello en ook niet van plan waren onroerendezaakbelasting te betalen die ze misschien verschuldigd waren. Enkelen waren kortaf, anderen schreven lange e-mails, maar de boodschap was steeds dezelfde: We willen het huis niet meer. Het is alleen maar een last. Wat ons betreft mag de *comune* het houden.

‘Dit is belachelijk. Stel je voor dat je een huis opgeeft,’ zei Salvio tegen zijn assistent Augusto, die naar hem toe was geschuifeld en over zijn schouder het laatste mailtje meelas.

Augusto was zo oud dat iedereen elke keer als hij ’s ochtends niet op het werk verscheen het ergste vreesde. Zijn lichaam was broos en mager, maar zijn geest was nog scherp en hij wist ontzettend veel van het verleden van Montenello. ‘Deze mensen hebben het gevoel dat ze zijn ontsnapt, ze willen niet worden herinnerd aan wat ze waren toen ze nog arm waren. Wij hebben vers bloed nodig, buitenlanders die een Italiaans huis dat op instorten staat romantisch vinden. Als je die vindt, zijn Montenello’s problemen opgelost.’

‘Bedoel je dat we die leegstaande huizen aan toeristen moeten verhuren?’

‘Echt niet!’ zei Augusto vol afschuw. ‘Dan worden ze de verantwoordelijkheid van de *comune* en er is geen geld om ze goed te renoveren. Als de eigenaren deze huizen niet willen, moeten we ze verkopen aan mensen die ze wel willen.’

Salvio dacht hierover na. Meer dan wat ook wilde hij een einde maken aan het verval van zijn kleine stad. Als hij kon helpen het weer tot bloei te brengen en te vullen met mensen en leven, dan pas zou hij het gevoel hebben dat hij iets bijzonder waardevols had bereikt. Terwijl hij door het raam naar de winderige piazza keek, die op de oude appelverkoper na verlaten was, besloot hij dat alles de moeite van het proberen waard was. ‘Oké. Als deze families de eigendom van hun huis juridisch aan ons overdragen kunnen we het daarna verkopen aan wie we maar willen.’

‘Natuurlijk,’ zei Augusto. Hij wreef in zijn handen alsof alles al geregeld was. ‘Buitenlanders met geld zullen hiernaartoe komen en Montenello voor ons renoveren. Dan zijn onze problemen opgelost, precies zoals ik zei.’

‘Hoeveel zullen de mensen voor deze huizen willen betalen?’

vroeg Salvio bedenkelijk. ‘Sommige zijn al bijna ruïnes, dus die zijn vrijwel niets waard.’

‘Dan moeten we er vrijwel niets voor vragen,’ zei Augusto kortaf.

‘Waar moeten we potentiële kopers vinden?’ Salvio streek rusteloos met zijn hand door zijn dikke donkere haar; hij zag allemaal beren op de weg. ‘Hoe komen we met hen in contact?’

Augusto schuifde naar zijn bureau en ging voor zijn glimmende nieuwe computer zitten. Hij had zichzelf, slechts heel af en toe gefrustreerd mompelend, geleerd hiermee om te gaan. ‘Dat is heel eenvoudig, met mijn internet.’ Hij spreidde zijn armen en straalde alsof hij het helemaal zelf had uitgevonden. ‘We stellen een advertentie op.’

Maak je Italiaanse droom waar

Dit is je kans om je eigen huis in Zuid-Italië te kopen voor minder geld dan je voor een kop koffie betaalt. Het pittoreske bergstadje Montenello verkoopt enkele historische huizen voor slechts ÉÉN EURO per stuk. De enige voorwaarde is dat de kopers hun nieuwe huis binnen drie jaar renoveren en bereid zijn een belangrijke rol te spelen in deze kleine en vriendelijke gemeenschap.

Wanneer je in aanmerking wilt komen als toekomstige inwoner van Montenello, neem dan contact op met de burgemeester van het stadje, Salvio Valentini.

Maak je Italiaanse droom waar voor slechts één euro.

Mimi

Op de tweede woensdag van elke maand kwamen de Silver Divorcees bij elkaar. Soms had Mimi het idee dat ze het alleen volhield door het vooruitzicht dat ze in een goedkoop en gezellig restaurant bij elkaar kwamen, te veel wijn dronken en allemaal door elkaar heen praatten. De weinige keren dat ze de afgelopen jaren hartelijk had gelachen was voor zover ze zich kon herinneren tijdens haar Silver Divorcee-avonden.

Ondanks de naam had niemand van hen grijs haar. Allemaal lieten ze hun haar verven door een deskundige kapster, een paar hadden een Botox-behandeling gehad en ten minste één was vaste klant bij een plastisch chirurg. Toch waren ze een maatschappelijk fenomeen: ze hoorden bij het groeiende aantal echtparen van middelbare leeftijd dat besloot te scheiden nadat ze elkaar tientallen jaren hadden verdragen.

‘Dit zijn de nieuwe jaren van vrijheid,’ verklaarde Mimi’s beste vriendin Sinead. ‘De kinderen zijn het huis uit, we zijn financieel onafhankelijk en hoeven ons niet meer druk te maken over sokken die een ander op de grond heeft laten vallen. Dit is onze tijd en die gaan we niet besteden aan het opruimen van andermans rotzooi.’

Mimi voelde zich niet echt getroost door deze woorden. De situatie van haar vriendin was totaal anders dan die van haar. Sinead had zelf een einde aan haar huwelijk gemaakt, omdat ze ver-

langde naar vrijheid en onafhankelijkheid, en ze was vastbesloten geweest om geen minuut langer door te brengen met de aardige maar saaie man met wie ze dertig jaar haar leven had gedeeld. ‘*Fuck that,*’ zei Sinead (ze sprak wat grover nu ze gescheiden was). ‘We hadden misschien wel iets met elkaar gemeen, maar dat is nu niet meer zo. Ik wil mijn leven terug.’

Mimi was echter gelukkig getrouwd geweest; dat had ze tenminste gedacht. Nadat hun twee zoons naar de universiteit waren gegaan hadden zij en Glenn plannen gemaakt om Londen te verlaten en in een prachtige groene omgeving hun droomhuis te bouwen. Glenn had even enthousiast over dat idee geleden als zij. Ze keken vaak samen naar *Grand Designs* en bespraken dan hoe zij ook zoiets konden doen. Dus toen Glenn haar vertelde dat hij een appartement had gehuurd omdat hun relatie voorbij was en het tijd was voor een nieuw begin was Mimi volkomen van slag geweest. Hij weigerde relatietherapie en sprak alleen maar in clichés: hij hield nog steeds van Mimi, maar was niet langer verliefd op haar, hij had behoefte aan ruimte en wilde een nieuw leven.

Dus vertrok Mimi’s man en bleef zij alleen achter in hun oude leven, in het gezinshuis, omringd door alles wat van hen samen was geweest. Ze besteedde veel tijd aan het verplaatsen van van alles en nog wat in een poging het huis meer van haarzelf te maken. Ze kocht een nieuw bed, verplaatste de banken, verfde een muur en zette de woonkamer vol planten, maar dat alles hielp niet echt.

‘Verkoop het huis, wikkel de financiële kant met hem af en ga door met je leven,’ zei Sinead tegen haar.

Mimi zag wel in dat dit een verstandige suggestie was, maar wist niet goed hoe ze dit moest doen. ‘Waar dan?’

‘Je hoeft voor je werk toch niet in Londen te blijven? Je zou echt overal naartoe kunnen gaan.’

‘Dat is het probleem,’ zei Mimi.

Sinead was onverbeterlijk als het ging om het oplossen van andermans problemen. ‘Ga ergens in een dorpje wonen, precies zoals je van plan was voordat jullie uit elkaar gingen.’

‘Maar welk dorp dan? Ik kan toch niet zomaar een punaise in een landkaart prikken?’

‘Ik zou niet weten waarom niet. Het maakt niet echt uit welk dorp je uitkiest. Je zult iets moeten doen, want je zit hopeloos vast.’

‘Dat weet ik.’ Mimi kneep haar ogen half dicht in het felle licht van het damestoilet en werkte haar lippen bij met haar favoriete roze-bruine lippenstift. Ze wist zeker dat Sinead achter haar aan was gekomen om het hierover te hebben.

Sinead stond naast Mimi en praatte tegen haar spiegelbeeld. ‘Maak je los, zo snel mogelijk! Volgens mij ben je nooit eerder zo besluiteloos geweest.’

‘Nee, maar ik had altijd een goed idee van waar ik met mijn leven naartoe wilde.’ Mimi stopte de lippenstift weer in haar tas en streek met haar vingers door haar haar. ‘Ik wilde trouwen, kinderen krijgen en werken als illustrator. Ik droomde dat Glenn en ik lange wandelingen maakten en op zondag lunchten in een pub op het platteland. Maar die droom is opeens volkomen in rook opgegaan en nu heb ik geen idee hoe ik verder moet met mijn leven.’

Sinead keek haar aan en wist niet wat ze moest zeggen, voorlopig tenminste niet.

‘Nog een glas wijn en wat eten – verder wil ik op dit moment niet kijken,’ zei Mimi snel. ‘Kom mee, straks denken de anderen nog dat we hen in de steek hebben gelaten.’

Ze waren in een Italiaans restaurant waar de Silver Divorcees vooral naartoe gingen vanwege de ‘neem je eigen drank mee’-dinsdagen. Mimi vond het eten er heerlijk en bestelde altijd de pizza met burrata omdat ze het geweldig vond om de zachte kaas

als ze erin sneed over de knapperige, aangebrande korst te zien druipen. Zij was de enige van de Silver Divorcees die nog altijd koolhydraten en verzadigde vetten at, maar de anderen waren dan ook allemaal aan het daten – ze zaten op Tinder of waren ingeschreven bij de beste datingbureaus.

Daar hadden ze het over toen Mimi en Sinead weer bij hun tafeltje kwamen; ze gierden van de lach om verhalen over mislukte Tinder-dates.

‘Dus toen ik ’s nachts wakker werd dacht ik dat hij mijn schouder streelde,’ zei Jayne. ‘Maar toen ik me omdraaide zag ik dat het zijn enorme, harige hond was die tussen ons in was gaan liggen en op mijn kussen kwijlde. Ik kon het beest niet zover krijgen dat-ie wegging. Uiteindelijk ben ik maar opgestaan, heb een briefje achtergelaten waarin ik zei dat ik meer met katten had en ben naar huis gegaan.’

Sinead ging er meteen op in. ‘Die hond was toch niet in de kamer toen jullie –’

‘Echt wel! Hij lag op het vloerkleed naar ons te kijken en te hijgen. Steeds weer ving ik zijn blik. Dat was een behoorlijke afknapper.’

‘O mijn god, dat herinnert me aan de tijd toen ik een relatie had met die man met die Burmese katten...’

Mimi luisterde terwijl hun stemmen steeds luider werden. Zij had nooit dergelijke verhalen. Ze was dertig jaar met Glenn samen geweest en kon zich niet voorstellen dat ze ooit met iemand anders zou zijn.

‘Mannen... Ik snap niet waarom we ons daar druk over maken.’ Elke keer dat de Silver Divorcees bij elkaar kwamen was er wel iemand die dit zei, en vanavond was dat Jayne. Ze schudde vol ontzetting haar hoofd en zei: ‘Weet je, we zouden met z’n allen een groot huis moeten kopen en mannen gewoon moeten vergeten.’

‘Je hebt gelijk, misschien moeten we dat wel doen,’ beaamde Sinead.

‘Ik doe mee,’ zei Mimi. ‘Lijkt me een geweldig plan.’

‘Ik ook,’ zei Dottie.

Sinead leunde naar voren met haar armen over elkaar. ‘Ik vind dat we maar eens moeten ophouden hierover te praten en het echt gaan doen.’ De Silver Divorcees waren haar idee geweest, zodat zij zichzelf als de leider van de groep beschouwde. ‘Laten we met z’n vieren een vakantiehuis kopen. Echt, ik meen het!’

‘Leuk idee, maar daar heb ik geen geld voor,’ zei Jayne.

‘Maar als het ons nu eens niets zou kosten? Want... Wacht even, ik zag deze advertentie op Facebook.’ Sinead pakte haar telefoon en tikte op het scherm. ‘Kijk, ik heb hem al: Maak je Italiaanse droom waar.’ Ze las de advertentie voor met extra nadruk op de woorden ‘slechts één euro’.

‘Klinkt te mooi om waar te zijn, er zal wel een addertje onder het gras zitten,’ zei Jayne.

‘Dat hoeft niet,’ zei Dottie. ‘Volgens mij heb ik hier iets over gelezen in de *Telegraph*. Deze advertentie is een internethit geworden en ze hebben de burgemeester van dat stadje geïnterviewd.’

‘Salvio Valentini,’ las Sinead voor van haar scherm. ‘Zou kunnen.’

‘Als het een internethit is geworden, maken we geen kans meer om daar een huis te krijgen,’ zei Jayne spijtig.

‘We kunnen het toch proberen?’ hield Sinead vol. ‘We kunnen ons best inschrijven. Stel je voor, de Silver Divorcees met hun eigen huis in het zuiden van Italië.’

‘Meen je dit?’ vroeg Mimi.

‘Ja, natuurlijk meen ik dit. We kunnen allemaal wel een euro missen. Weet je, ik trakteer.’

‘Maar dan moeten we nog wel heel veel geld uitgeven aan de renovatie,’ zei Dottie.

‘Ach, dat valt vast mee, zeker in het begin, als de bouwconstructie oké is en de keuken en badkamer functioneel zijn,’ zei Sinead. ‘Denk aan de zon en het verrukkelijke eten! Heerlijk lui-eren, boeken lezen en tegen lunchtijd de eerste fles wijn open-maken.’

‘Je droom waarmaken,’ zei Jayne verlangend.

‘Waarom doen we het dan niet?’ zei Mimi, opeens overweldigd door een nieuw gevoel, een soort gelukkige opwinding waardoor alles mogelijk leek. Ze haalde haar telefoon uit haar tas. ‘Laten we meteen een mailtje sturen.’

Edward

Soms had Edward het gevoel dat hij gek werd. Hij móést er met iemand over praten. Maar met wie? Niet met Gino, natuurlijk niet – die had heel duidelijk gemaakt dat hij niet begreep wat het probleem was. En hun vrienden, de mannen van de sport-school, de mensen met wie ze in een café gingen brunchen of die ze thuis uitnodigden om te komen eten. Zouden die zelfs wel willen luisteren?

Van de buitenkant leek alles perfect. Hij en Gino hadden hard gewerkt voor dit leven dat ze wensten. Het appartement in Bondi een paar straten van het strand, volledig gerenoveerd en ingericht met de meubels die Gino had ontworpen en gemaakt. Ze hadden een Mini Cooper-coupé, aten een of twee keer per week buitenshuis, dronken goede wijn en droegen mooie kleren.

Edward had gelukkig moeten zijn, of op z'n minst tevreden. Hij had geen verklaring voor het gevoel dat hij kreeg elke keer als hij de voordeur opende en de vaas verse bloemen zag die Gino had gearrangeerd, en het haakje waar hij zijn sleutel aan moest hangen, en de kast voor zijn schoenen en de glimmende oppervlakken in de keuken en de woonkamer. Hij kon wel gillen.

Hij had het helemaal verkeerd uitgelegd. 'Alles is zo voorspelbaar,' had hij tegen Gino gezegd. 'Het voelt net als *Groundhog Day*. Het is saai.'

‘Als je ons leven saai vindt, Ed, zul je mij ook wel saai vinden.’
Gino had gekwetst geklonken.

‘Dat zeg ik helemaal niet.’

‘Zo klinkt het wel.’

Dit was een van hun ergste ruzies ooit geworden. Geen van beiden verhief zijn stem, maar dat was zelden voorgekomen in de vele jaren dat ze samen waren – alleen smeulende verontwaardiging en onuitgesproken verwijten. Deze keer voelde Gino zich gekwetst en had Edward spijt, maar dat veranderde niets aan Edwards gevoel dat hij levend was begraven in zijn eigen leven.

Een tijdje gingen ze door alsof er niets was gezegd. Edward bracht zijn dagen door in de logeerkamer, waar ze zijn kantoor van hadden gemaakt. Daar schreef hij artikelen voor kranten en tijdschriften, en saai teksten voor bedrijfswebsites. Gino ging naar zijn studio, waar hij lange dagen maakte terwijl hij meubels op maat maakte van gerecycled hout. Op zaterdag liepen ze het kustpad van Bondi naar Coogee of ze kregen vrienden op bezoek die kwamen barbecueën. Op zondag zwommen ze baantjes in het zwembad in de oceaan. Ze bezochten dezelfde plaatsen en zagen dezelfde mensen. Edward probeerde dit, echt waar, tot hij het niet langer kón proberen.

Het was zondag en ze zaten te lunchen met Gino’s familie, iets waar Edward altijd van genoot: deze lunches waren chaotisch en lawaaierig, met te veel eten en te veel kinderen. Vandaag waren ze aan het picknicken in de Botanic Gardens. Gino’s vader was aan het zeuren: het was te koud in de schaduw en te heet in de zon, de *peperonata* was te gaar, de *pasta al forno* te droog, de gehaktballen smaakten te weinig naar oregano. Hij was al meer dan vijftig jaar geleden naar Australië geëmigreerd, maar had zo’n zwaar Italiaans accent en praatte zo snel dat Edward vaak moeite had hem te verstaan.

‘Dat doet hij expres. Mijn pa heeft een hekel aan je,’ zei Gino somber.

‘Nee hoor, hij heeft geen hekel aan me.’

‘Echt wel.’

Het was inderdaad een tijdje moeilijk geweest, in het begin van hun relatie. Gino was nog niet eens uit de kast gekomen, ook al dacht Edward dat Gino’s zussen het wel vermoedden. Dus ontstond er een groot drama: Gino’s vader verklaarde dat zijn enige zoon dood was voor hem en Gino’s moeder huilde heel veel. Maar Edward was ervan overtuigd geweest dat ze wel zouden bijdraaien. Ze waren ouderwetse mensen en zeer gelovige katholieken, dus het was logisch dat ze tijd nodig hadden om aan het idee te wennen. Dat vond hij prima.

Nu was het in orde, ook al waren ze nog altijd voorzichtig als Gino’s ouders in de buurt waren. Ze hielden afstand van elkaar, raakten elkaar helemaal niet aan en deden niets waaruit bleek dat ze een stel waren. Edward had dat nooit echt een probleem gevonden. Dat hoefde immers alleen tijdens de maandelijkse familielunches en een enkele avondmaaltijd; dat overleefden ze dus wel.

Maar Gino had er moeite mee. Zelfs op deze zonnige dag, terwijl de haven schitterde in het zonlicht en de prosecco werd gekoeld, zag Edward dat Gino een beetje gespannen was.

Ze hadden picknickleden uitgespreid op het gras en de kinderen hadden gevoetbald tot ze overmand door de hitte bij hen kwamen zitten en om limonade vroegen. Edward zat bij Gino’s zussen. Gino had er vier, allemaal met donkere ogen en donker haar, en zo opgetut dat je als je bij hen was het gevoel had dat je meespeelde in een reclamespotje van Dolce & Gabbana.

Tia was de jongste, de enige die nog niet getrouwd was en geen kinderen had, en ze was Edwards beste vriendin. Ze spraken minstens één keer per week af, voor een cocktail of een strandwande-

ling zonder Gino, die hun hechte band eigenlijk nooit helemaal had begrepen.

Onbekenden dachten vaak dat ze een stel waren, wat Edward grappig vond en graag overdreef. Dan legde hij een arm om haar schouder of hij streek haar donkere krullen uit haar gezicht. ‘We zouden prachtige kinderen krijgen,’ zei hij soms plagend en dan schudde Tia lachend haar hoofd.

Zij was degene die hij het meest in vertrouwen nam. Toch vertelde hij haar niet alles, misschien uit loyaliteit naar Gino toe of omdat hij er nog altijd moeite mee had zijn gevoelens onder woorden te brengen. Edward had zo veel – geweldige vrienden, een prachtig huis, genoeg geld – alles wat hij nodig had. Hij schaamde zich gewoon dat hij meer wilde.

Tia had kennelijk gemerkt dat er iets aan de hand was. ‘Wat ben je stil vandaag,’ zei ze toen hij zijn pasta ophad. ‘Is alles in orde?’

Hij keek op van zijn bord. ‘Ja, natuurlijk.’

‘Echt?’

‘Ach, op dit moment zit me van alles dwars. Misschien ben ik aan vakantie toe.’

Heel zacht vroeg ze: ‘Jullie hebben al eeuwen geen gaycruise meer gemaakt, toch?’

Een tijdlang hadden ze dat soort cruises vaak gemaakt en had dat de perfecte vakantie geleken: Gino vond het heerlijk om hun luxehut te veranderen in een thuis ver van huis, Edward vond het heerlijk om elke dag ergens anders wakker te worden, en beiden genoten van het non-stop feesten.

‘Ach, op een bepaald moment heb je er genoeg van – ik zeker,’ zei hij tegen Tia.

‘Het is dus tijd voor iets anders?’

‘Ik vind van wel, maar...’ Hij knikte richting Gino.

‘Hij vindt van niet?’

Edward schudde zijn hoofd en zei op vlakke toon: ‘Sydney is een prachtige stad, dus waarom moeten we die steeds weer verlaten?’

‘Juist, ik snap het.’

Edward keek naar het iconische uitzicht: het Opera House, de boog van de brug erachter en de ferry’s die door de brede haven voeren. Bijna fluisterend kwam het hoge woord eruit: ‘Ik weet niet of hij en ik nog wel iets gemeen hebben.’

De blik op Tia’s gezicht veranderde van wanhoop in iets anders – vastberadenheid? Toen haar moeder mompelde dat de tiramisu moest worden opgediend, klopte ze op haar strakke buik en klaagde dat ze veel te vol was om nog meer te kunnen eten. ‘Ik heb een wandeling nodig om al die pasta te verteren,’ verklaarde ze. ‘Edward, hou op met eten en kom mee.’

Ze liepen in een rustig tempo naar Mrs Macquarie’s Chair, want de middaghitte bouwde zich op en ze hadden veel te bespreken.

‘Wat is er met me aan de hand?’ vroeg Edward aan haar. ‘Ik heb een goed leven, dus waarom voel ik me zo?’

Ze pakte zijn hand en kneep er even in. ‘Maar je houdt nog altijd van Gino?’

‘Ja, natuurlijk, hij is mijn familie... jij bent mijn familie. Ik kan me mijn leven niet voorstellen zonder jullie. Maar dan denk ik aan de toekomst, steeds dezelfde dingen, hetzelfde leven, niets wat verandert behalve dat we allemaal ouder worden – en dan raak ik in paniek.’

‘Heb je dat ook al tegen Gino gezegd? Wat vindt hij daarvan?’

‘Daar praten we niet over. Dan raakt hij overstuur en denkt dat ik kritiek op hem heb. En misschien is dat ook wel zo, indirect tenminste. Zou het heel vreemd zijn als we uit elkaar groeien? We waren zo jong toen we een stel werden, bijna kinderen nog. Ik had al mijn haar nog, moet je nagaan! Zo lang is dat al geleden.’

Tia glimlachte. ‘Dat weet ik nog, je was zo’n mooie blonde

jongen en jullie waren zo belachelijk verliefd, terwijl mijn ouders niet wisten waar ze het moesten zoeken.'

'Jij was toen nog een kind. Het verbaast me dat het toen zo veel indruk op je heeft gemaakt.'

'Ik kon zien dat het heel bijzonder was wat jullie samen hadden. Dat is het nog steeds, dat weet ik zeker.'

'Ik hou van hem, maar...' Edward haalde zijn schouders op, hij voelde zich ellendig. 'Maar ik weet niet zeker of dat nog wel genoeg is.'

Tia hield hem tegen, naast de zandstenen rotsen. 'Geef niet alles op wat je hebt. Ik zou alles willen geven voor zo'n soort liefde, echt waar. Dat vind je niet zomaar, hoor!'

Edward was verbaasd. Zoiets had ze nooit eerder tegen hem gezegd. Hij wist dat er mannen in Tia's leven waren; ze had vaak een date, maar niemand leek haar belangstelling lang te kunnen vasthouden en Edward had altijd het gevoel gehad dat ze zich nog niet wilde binden. 'Tia, wil je -'

Ze trok weer aan zijn arm, feller deze keer. 'Luister naar me. Je moet Gino uit zijn vastgeroeste leventje rukken. Doe iets geeks en impulsiefs. Boek een reis, zorg dat-ie gaat skydiven, verkoop jullie appartement. Ik weet niet, maar doe alles om jullie de beste kans te geven. Dat moet je me beloven.'

Tia was zo mooi, met haar donkere haar dat over haar schouders golfde en haar huid die glansde in het zonlicht. Zij kon toch zeker iedere man krijgen die ze wilde?

'Er zijn niet veel mannen zoals Gino, dat kan ik je wel vertellen,' zei ze zacht.

'Goed dan,' zei Edward. 'Ik ben echt niet van plan hem uit een vliegtuig te laten springen, maar misschien kunnen we wel ergens naartoe gaan. Ik zal erover nadenken.'

'Dank je.' Ze gaf hem een arm en leunde tegen hem aan. 'Ik was even bang dat je ons hart zou breken.'

Ze draaiden zich om en liepen terug. De tiramisu zou op hen wachten en Gino's vader zou weer nukkelig worden. Toen ze dichterbij kwamen zag Edward dat de oude man op een klapstoeltje zat te oreren. Ooit zou Gino er precies zo uitzien. Zijn kaaklijn zou zachter worden en zijn haar grijzer, en hij zou heerszuchtiger worden. Edward vroeg zich af of hij dan nog bij hem zou zijn.

Doe iets geks, ruk hem uit zijn vastgeroeste leventje. Dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan. Hier zou Edward over na moeten denken.

Het leven ging zijn gewone gangetje. Edward zat aan zijn bureau en probeerde zichzelf niet af te leiden met het checken van social media of het lezen van lange artikelen in *The New York Times*. Af en toe dacht hij aan Tia's advies, maar hij kwam niet in actie om er iets mee te doen.

Maar overal zag hij de advertentie. Drie vrienden deelden het op Facebook, het verscheen op Twitter, er stond zelfs een artikel over in een krant die hij even inkeek in een café waar hij een kop koffie dronk.

Maak je Italiaanse droom waar – het bleef aan hem knagen. In een stadje dat Montenello heette gaven ze kennelijk huizen weg. De naam kwam hem heel bekend voor en Edward probeerde zich te herinneren of dit het stadje was waar Gino's ouders oorspronkelijk vandaan kwamen. Ja, dat zou best eens kunnen.

Edward merkte dat hij allerlei wilde ideeën kreeg. Geef één euro uit aan een huis en breng een bezoek aan Montenello, en renoveer het huis misschien zelfs. Hij liet zijn fantasie de vrije loop. Daarna dacht hij er serieus over na. Misschien was dit het 'iets geks' waar hij naar op zoek was. Ze vonden een huis opknappen allebei leuk en toen Gino opgroeide spraken ze thuis Italiaans – dit leek dus een uitstekende optie. En als dit echt het stadje was

waar zijn ouders vandaan kwamen? Als het niets werd hadden ze toch niets verloren? Nee, helemaal niets.

Hij verstuurde het mailtje zonder iets tegen Gino te zeggen. Er zouden waarschijnlijk duizenden aanvragen binnenkomen, zodat zijn mailtje geen enkele kans maakte. Maar hij vond het een gokje waard. Want hij moest toch íéts proberen?

Elise

Het was al zo dat Elise bijna langs de etalages van makelaars rende. In de krant sloeg ze de pagina's met koopwoningen over en ze kocht nooit een interieurtijdschrift. Ze kon het namelijk niet uitstaan dat ze zo jaloers was op mensen met een eigen huis dat ze konden vullen met mooie spullen.

Ze wist zeker dat zij en Richard, hoeveel ze ook spaarden, nooit genoeg geld zouden hebben voor een aanbetaling van een huis. De prijzen van koopwoningen in Bristol bleven maar stijgen en het leven van alledag was ontzettend duur. Richard had onlangs veel geld aan zijn auto moeten uitgeven en Elise was nog steeds bezig met het afbetalen van haar studieschuld. Geen wonder dat ze niet opschoten.

Hun flatje was klein en rook altijd naar curry; ze woonden boven twee Indiase restaurants en Elise zag beneden vaak mensen staan die buiten de menu's bekeken om een keuze tussen beide te kunnen maken. Ze wist dat het niet uitmaakte welke ze kozen, want als Elise door het raam naar buiten keek zag ze dat de beide restaurants één grote gezamenlijke keuken hadden. Al die enorme pannen op het vuur vol kip en *dhall*, waardoor hun kamers naar kruiden roken toen ze hier kwamen wonen en alles nog opwindend en nieuw was en exotisch leek, maar die Elise nu, bijna drie jaar later, bijna constant een beetje misselijk maakten.

'We moeten hier weg,' zei Richard, die curry nooit lekker had

gevonden. ‘Zullen we allebei een avondbaan zoeken, in een bar of zo?’

‘Hoeveel verdienen we daarmee, denk je?’ vroeg Elise, bereid om met nog meer cijfers te goochelen, ook al wist ze zeker dat ze nooit genoeg zouden verdienen.

Ze kochten nooit meer een kop koffie buiten de deur, deden hun boodschappen bij de Aldi en gingen bijna nooit meer naar de kroeg. Richard werkte nu ook al in het weekend, dan hielp hij zijn vader, die aannemer was. Door de week gaf hij les op een basis-school in Hotwells; hij had geluk gehad dat hij die baan kreeg. Elise verving iemand met zwangerschapsverlof op een privé-school voor meisjes en wist niet waar ze naartoe moest wanneer deze tijdelijke baan afgelopen was.

‘Misschien moeten we er maar mee stoppen en kunnen we beter alles wat we al hebben gespaard uitgeven aan een fijne vakantie,’ stelde ze voor.

‘Dat is niet eens zo’n gek idee,’ zei Richard. ‘Waar gaan we naartoe?’

Dit was hun favoriete fantasie. Dan gingen ze samen achter Elises laptop zitten en bekeken tropische eilanden in de Stille Oceaan, wandelpaden in Zuid-Amerika en avonturen op de Mongoolse steppes.

‘Hoe is het eten daar?’ vroeg Richard dan. ‘Hebben ze daar veel last van muggen?’ Elise had altijd eerder genoeg van dit spel dan hij. Ze vroeg zich dan af waar de mensen die al deze vakanties vierden het geld vandaan haalden en wat zij verkeerd deed. Ze had hard gewerkt en goede cijfers behaald op school, vrijwilligerswerk gedaan, gesport en creatieve hobby’s gehad (omdat iedereen zei dat je als je wilde slagen in het leven breed ontwikkeld moest zijn). En wat was haar beloning? Niets wees erop dat hun leven ooit niet meer zo’n zware strijd zou zijn.

‘Laten we vanavond ergens wat gaan drinken,’ zei ze tegen

Richard toen ze zich op een woensdagochtend haastten voordat ze naar hun werk gingen.

‘Naar de buurtkroeg voor het happy hour?’ vroeg hij.

‘Ik ga liever naar die pub aan de rivier, met die dure gin-tonic en dikke frieten met mayo.’

‘The Pump House.’ Hij trok zijn wenkbrauwen op. ‘Meen je dat?’

‘Ja, laten we een keer gek doen.’ Als ze niets leuks had om naar uit te kijken kwam ze deze dag misschien niet door. ‘Ik vind dat een leuke tent. We kunnen ernaartoe lopen zodat we geen taxi hoeven te betalen.’

Het was een bijzonder zware dag op school, doordat de onhandelbare meisjes nog luidruchtiger waren dan anders en zelfs de stillere meiden niet opletten. Tegen de tijd dat ze thuiskwam, uitgeput en ontmoedigd, wilde Elise eigenlijk alleen nog maar haar meest vormeloze en zachtste trainingsbroek aantrekken, op de bank gaan liggen en een pizza bestellen. Maar ze was vijftwintig, verdorie, en op deze leeftijd hoorde ze plezier te maken! Dus trok ze haar spijkerbroek en haar nieuwste topje van Zara aan, maakte met de krultang een paar krullen in haar lange blonde haar en deed wat eyeliner op.

‘We gaan dus toch uit,’ zei Richard toen hij haar zag. Hij zag er moe uit en klonk niet erg enthousiast.

‘Ja, kom mee. We voelen ons wel beter na een gin-tonic.’

Ze bloeiden inderdaad op tijdens de wandeling naar The Pump House – een halfuur stevig doorlopen in de kille wind die door hun Puffa-jasjes heen waaide.

Terwijl Richard hun drankjes bestelde aan de bar, koos Elise een tafeltje uit bij het raam met uitzicht op de rivier.

‘Vraag niet wat dit heeft gekost,’ zei Richard toen hij met twee grote glazen bij haar kwam zitten. ‘Er zitten zaden in van Oost-Indische kers, geraspte schil van Siciliaanse sinaasappel en ook nog iets anders... Dit is geen gewone gin, maar een ervaring.’

Elise vertrok haar gezicht. ‘Misschien hadden we naar de buurtkroeg moeten gaan voor een glas sauvignon blanc voor de halve prijs.’

‘Nee hoor, op de lange duur maken een paar mooie cocktails echt geen verschil. We kunnen er dus maar beter van genieten.’

Ze namen kleine slokjes, langzaam, zodat ze er lang mee konden doen. Elise keek naar de rivier waar Richard en zij op mooie zomerochtenden vaak hadden geroeid. Zo hadden ze elkaar ook leren kennen: ze waren allebei lid van een roeivereniging en genoten ervan op de Avon te zijn. Maar op een bepaald moment werkte Richard bijna elk weekend en kon het eigenlijk niet meer uit om de contributie te betalen, zodat ze die hobby hadden laten varen.

‘Ik mis het ook,’ zei Richard, die haar gedachten kennelijk had gelezen. ‘Eigenlijk zouden we daar deze zomer weer moeten gaan roeien.’

‘Ja, dat zou fijn zijn,’ beaamde Elise. ‘En in de vakantie moeten we dagtochtjes plannen. Laten we naar het strand gaan bij Weston-super-Mare en het Portishead Lido. We kunnen ook wel een tent lenen en gaan kamperen.’

‘Misschien, het hangt ervan af of pa veel werk voor me heeft. Vorige zomer was het heel druk, weet je nog?’

Elise haalde haar schouders op en wendde haar blik af. Aan de tafeltjes bij hen in de buurt zaten de mensen te lachen, te drinken en te eten. Iedereen leek zich beter te amuseren dan zij. ‘Dit werkt niet echt voor ons, hè?’ zei ze opeens.

‘Wat niet?’ vroeg Richard met een geschrokken blik.

‘Doorgaan met ploeteren, verstandig zijn, hard werken en geld sparen. Zo komen we nergens. Het is zinloos.’

‘Heb je een beter idee?’

‘Niet echt.’

‘Want ik doe echt zo veel als ik kan, weet je. Ik weet niet wat je nog meer van me verwacht.’

‘Ik verwijt je niets, Richard,’ zei ze, omdat ze wel wist dat hij niet tegen kritiek kon. ‘Ik zeg alleen dat we ons leven misschien anders moeten inrichten.’

‘Hoe dan?’ Hij klonk nog steeds verdedigend.

‘Iets totaal anders doen, lef tonen, risico’s nemen.’

‘Je bedoelt alles op één paard in de Grand National zetten?’

‘Natuurlijk niet.’ Elise keek naar haar halfllege glas. ‘Volgens mij moeten we dynamischer zijn, op zoek gaan naar mogelijkheden... Ach, weet ik veel. Laat maar, ik heb gewoon een rottag gehad.’

‘Het is wel waar dat we maar blijven ploeteren, maar ik zou niet weten wat we anders kunnen doen.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Ik ook niet. Ik heb gewoon het gevoel dat we iets moeten doen.’

‘Ik neem deze zomer een tijdje vrij, oké? Dan gaan we inderdaad kamperen. En zullen we weer lid worden van de roeivereniging? Zou dat je een beter gevoel geven?’

Richard was zo’n goeie vent. Hij had een breed gezicht vol sproeten en een gedrongen lichaam, zodat Elise eerst had gedacht dat hij helemaal haar type niet was. Maar nadat ze hem beter had leren kennen was ze snel gecharmeerd van hem geraakt. Ze ontdekte dat hij een eigenzinnig gevoel voor humor had en vaak heel attent was. Niemand kon haar zo aan het lachen maken als Richard en niemand kon haar zo’n geborgen gevoel geven. Als ze goed in haar vel zat vond ze dat het een lot uit de loterij was dat ze hem had leren kennen.

‘Ja, we moeten zeker weer gaan roeien,’ zei ze, omdat Richard zo hoopvol klonk en ze het niet over haar hart kon verkrijgen om te zeggen dat ze vrij zeker wist dat er veel meer nodig was om haar op de lange duur gelukkig te laten zijn.

Ze zat in de personeelskamer thee te drinken en huiswerk na te kijken toen ze een gesprek opving. Het hoofd van de talenafdeling

had *The Guardian* gelezen en de natuurkundedocent was blijven staan om samen met hem naar een artikel te kijken.

‘Verkopen ze in Italië huizen voor één euro per stuk? Echt waar? Ach, dat is vast nepnieuws, denk je ook niet?’

‘Het zou best waar kunnen zijn. Sommige van die kleine stadjes verliezen in hoog tempo hun inwoners en raken in verval.’

‘Waarom koop jij er niet een? Zou een interessant project kunnen zijn.’

‘Leuk idee. Als ik twintig jaar jonger was en kon klussen, zou ik het misschien overwegen. Maar volgens mij ben ik niet de juiste persoon om een oude ruïne te renoveren.’ Het hoofd van de talentafdeling legde de krant opzij. ‘Het is zeker een kans voor iemand, maar ik denk dat het beter voor me is om de vijfde klas Frans te leren.’

Elise wachtte tot ze weg waren. Daarna stond ze op en pakte ze de krant, die opengeslagen lag bij het artikel dat ze net hadden besproken.

De kop luidde: *MAAK JE ITALIAANSE DROOM WAAR*. Eerst scande ze de tekst, maar daarna las ze de tekst langzamer en aandachtiger door. Ze schreef het e-mailadres op, legde de krant terug en vertrok naar haar volgende les. Maar in haar hoofd klonken de woorden als een liedje: *Maak je Italiaanse droom waar*.

Lees verder in *Dromen van Italië*

Eerste druk juli 2020

Oorspronkelijke titel *A Dream of Italy*

Oorspronkelijke uitgever Orion Fiction, an imprint of The Orion Publishing Group Ltd, an Hachette UK company

Copyright © 2019 Nicky Pellegrino

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Epigraph copyright © Alice Hoffman 2017, reproduced by kind permission of Simon & Schuster (UK) Ltd.

Copyright © 2020 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jolanda te Lindert

Omslagontwerp Splendid Grafisch Ontwerp

Omslagillustratie © iStock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 5162 0

ISBN e-book 978 90 261 5163 7

ISBN luisterboek 978 90 261 5320 4

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.